

Dr. Ronald Shultz

Pál és Timóteus

Az életkoron alapuló hátrányos megkülönböztetés mai áldozatai

Filemon 1,8–9

Évekkel ezelőtt, valamikor a múlt évszázadban az egyik teológiaprofesszor írt egy humoros groteszket napjaink keresztyén missziói bizottságairól és az általuk gyakran felhozott különböző kifogásokról, melyek alapján, idézem: „Még magát Pál apostolt is eltiltanák a szolgálattól”. Éppen most bukkantam erre a feljegyzésre, ezért beillesztettem a mondanóm végére. Megjegyzem, amennyiben széles körben ismert szerzőről lenne szó, a szavai még nagyobb súlyt kapnának.

első efézusi keresztyén gyülekezet lelkipásztora legyen, de ez a küldetés komoly konfliktusokkal járt együtt. A gyülekezetnek a félig görög, félig zsidó kultúrából származó fiatalemberrel egy komoly problémája volt, mégpedig az életkora. Nem könnyű huszonegynéhány évesen lelki vezetőnek lenni egy olyan közösségben, ahol a nagyrabecsülés feltétele az előrehaladott kor. A lelkipásztori feladatokhoz tartozó buzdítás és feddés végrehajtása nem kevés kitarást és bátorságot igényel olyan valaki részéről, akit a társadalmi vagy egyéb előítéletek miatt a közösség tagjai eleve alkalmatlannak gondolnak erre a feladatra.

1Tim 4,12: „Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.”

Ezekre a szavakra ihlette Isten Pált, hogy megvédje Timóteust az ellenségeivel szemben, és ösztönözze őt küldetésének betöltésére. Elvégre, ha valaki megfelel az 1Timóteus 3-ban leírt feltételeknek, és példa lehet a hívők számára, akkor mi köze van ennek az életkorához? Tudom, hogy Timóteus hogyan érezhette magát. Huszonekét évesen tértem meg, és huszonhat évesen elmentem egy bibliai főiskolára, miután megtudtam, hogy több száz gyülekezet van lelkész nélkül. Amikor harmincévesen elvégeztem a főiskolát, éppen öt évvel voltam fiatalabb a lelkipásztori átlagéletkornál. A gyülekezetek olyan

pásztorokat kerestek, akik legalább harmincöt évesek, és rendelkeznek legalább tizenöt év tapasztalattal! Úgy látszik, az egyházban senki nem ért a matematikához! A tizenöt éves tapasztalathoz a lelkésznek húszévesen kellett volna hivatalát elkezdenie, de ez eleve nem lehetséges, mivel senki nem akar olyan pásztor, aki harmincöt évesnél fiatalabb. Hogyan működik ez? A hirdetésekben annak kellett volna állnia, hogy a lelkész nem lehet fiatalabb, mint ötvenéves, és legalább tizenöt éves tapasztalattal kell rendelkeznie. Timóteusnak nem

Fiatal pásztorok a közép-keleti térségből

Akár én is lehettem volna a címzettje néhány ilyen levélnek, vagyis ebben a kitalált, fiktív levélben megtalálom a szolgálatban eltelt évek fájó szemrehányásait. Biztos vagyok benne, hogy ezek nagy része ismerős barátaim és munkatársaim számára is. Ha Pál és Timóteus ma is köztünk élne, azt kellene megállapítaniuk, hogy néhány dolog a visszajára fordult. Az ő idejükben is volt életkoron alapuló hátrányos megkülönböztetés, ami akkoriban a fiatalok ellen irányult. Timóteus elhívást és tehetséget kapott Istentől ahhoz, hogy az

lett volna esélye a pásztori szolgálatra, lehetett volna ugyan kiváló ifjúsági vezető, de semmiképpen sem gyülekezetvezető vagy presbiter. Ezekben az években saját tapasztalatból jöttem rá, miért van olyan sok gyülekezet lelkipásztor nélkül. Nem a rátermett férfiak hiánya miatt van ez így, hanem sokkal inkább a gyülekezeti tagok hiányos bibliaismerete miatt, de ez már egy másik prédikáció témája lehetne.

Én is egyetértek azzal, hogy az élettapasztalat egy csodálatos dolog, és a tanulmányi idő ezen a téren sokkal tovább tart, mint a főiskolákon vagy egyetemeken a leghosszabb mesteri és doktori képzés vagy szakvizsga. Ráadásul nincs pénzvisszatérítési garancia, ha nem válik be a módszer, és a képzés eredményessége sem igazolható papírokkal. Csak az isteni Lélek vigasztalása és az emberi lélek kínjai akkreditálják ezt a tanulási módot.

Sajnos vannak olyan emberek, akiket a kor és a tapasztalat sem visz előbbre, mert nem hajlandók tanulni a történelemből. A bölcsesség befogadására szolgáló edényük mindig csak félig telik meg, és sajnos úgy tűnik, az elszívargás sokkal gyorsabb ütemben történik. Viszont van sok olyan fiatal, aki hamar megérti a tanítások lényegét, és képes értékes tapasztalatokat meríteni belőlük, annak ellenére, hogy az idősebb testvérek sokszor úgy találják, hogy az elmélet alig vagy egyáltalán nem alkalmazható. Sokan megtanulják a dogmákat, de soha nem jutnak el a dolgok teljes megértésére (2Tim 3,7). Némelyek akadályokra vagy téves irányba mutató irányjelzőkre bukkanak, így aztán nem képesek előrehaladni az úton, s közben lelassítják vagy rossz felé irányítják társaikat. Egyesek felróják a fiataloknak, hogy a nagy célok mellett nincs kellő ismeretük a dolgok megvalósításához, de nem gondolnak bele, hogy mennyivel rosszabb az, amikor valakinek kellő ismeretei vannak, de nincsenek céljai.

A Jób 32,5–10-ben olvashatjuk: „Mikor látta Elihu, hogy nincs felelet a három férfiú szájában, akkor fölgerjedt a haragja. És felelt a Búztól való Elihu, Barakeél fia, és mondta: Napjaimra nézve én még csekély vagyok, ti pedig élemedett emberek, azért tartózkodtam és féltem tudatni veletek véleményemet. Gondoltam: Hadd szóljanak a napok, és hadd hirdessen bölcsességet az évek sokasága! Pedig a lélek az az emberben és a Mindenható lehelése, ami értelmet ad neki! Nem a nagyok a bölcsék, és nem a vének értik az ítéletet. Azt mondom azért: Hallgass reám, hadd tudassam én is véleményemet...”

Lelki útkeresésem és a szolgálat éveim során gyakran éreztem magam én is hasonló helyzetben, mint Elihu. A körülöttem lévő idősebb és bölcsőbb testvérektől vártam a választ, az események megoldását. Az általuk hozott döntés vagy intézkedés hatására sokszor letört voltam, vagy éppen az jelentett csalódást, hogy nem jött válasz vagy nem történt

semmilyen intézkedés. Szóval egyszer csak eljutottam odáig, hogy felálltam, és elmondtam a véleményemet, vagy intézkedtem a megoldásról. Sokszor éreztem úgy magam, mint egy fegyverhordozó, aki felugrik a tábornoka lovára, hogy vezesse az ellentámadást, mert a megbízott vezetők éppen versengenek, vitatkoznak vagy szundikálnak, miközben már látni az ellenséget a környező dombok tetején. Na igen, az ilyen döntések nem túl népszerűek ezekben a pillanatokban, de ilyenkor is tudnunk kell betölteni a küldetésünket!

LCMS (Eurázsia) oroszországi területi missziói vezetők találkozása

A sors fintora, hogy mostanában a korábbi problémának az ellenkezőjével kell szembenéznem. Amíg az előző korosztály a tapasztalatokat értékelte, amivel a főiskola után nem igazán rendelkeztem, most mindenki az ifjúságról rajong, és nem tiszteli az előrehaladott életkort. Pál, aki megvédte Timóteust a régmúlt időkben, most saját maga szorulna védelmezésre és bátorításra Timóteus részéről.

Filem 1,8–9: „Annakokáért, jóllehet lehetőségem van a Krisztusban megparancsolni néked azt, ami illendő, a szeretetért inkább kérlek, ilyen lévén, mint Pál, az élemedett korú, most pedig foglya is a Jézus Krisztusnak.”

Nemrég még olyan hirdetésekkel találkoztam, melyekben ötvenévesnél fiatalabb lelkészt keresnek. Most meg mi történt? Régen az volt a probléma, hogy legalább öt évvel idősebbnek kellett volna lennem, most pedig öt évvel fiatalabbnak kellene lennem? Ó, Matuzsálem! Mi történt? Pál testvér, a mai emberek úgy küldenének el a városból egy kosárban, hogy „Szegény öreg már úgysem bírja sokáig”. János apostol saját magát nevezte idősnak, miközben már Péter sem volt a szó szoros értelmében ifjú, sőt, idősebb volt, mint János. Timóteus kolléga, ébredj fel és véd meg a mentorodat!

Péter azt mondta, hogy a fiatalabbak engedelmeskedjenek a „rangidős elöljáróknak”, de hogyan értsük ezt, amikor

a sok egyházban a huszonöt és harmincöt év közöttiek idősnek számítanak? A zsidó kultúra hagyományai szerint a szanhedrinnek csak olyan férfi lehetett a tagja, aki már legalább harmincéves és házas volt. Az idősebbeknek kellene tanítaniuk a fiatalabbakat, de manapság a fiatalabbak nem is hajlandók olyan gyülekezetbe járni, ahol az idősebb generáció van többségben. Az egyetlen idősnek számítottam huszonhat évesen, de ültem olyan osztályteremben is, ahol a hallgatók tizennyolc és hatvankét év közöttiek voltak. A tananyag és a tesztek mindegyik generáció számára azonosak voltak. Ha fizetünk valamiért, azt hajlandóak vagyunk végigcsinálni, de miért nem tesszük meg ugyanezt ingyen egy vasárnapi istentiszteleten? Végére is a „tananyag” ugyanaz.

Ha bármilyen nyelven kutatásba kezdünk azzal a témával kapcsolatban, hogy mit jelent a „rangidős elöljáró” kifejezés, ennek mindig köze van a vezetői tekintélyhez és az idős-korhoz. Azt hiszem, egy csoport tizenöt-éves között egy huszonkilenc éves idősnek számít, de nem a bibliai értelemben. Milyen különös, hogy manapság Pál, János és Péter apostol lehetnének az életkoron alapuló hátrányos megkülönböztetés áldozatai! Pedig még a világi törvények is elítélik a hátrányos megkülönböztetést efféle dolgok terén. De miért szabad a gyülekezetben megtenni azt, amit a világi törvények tiltanak? Egyszerűen azért, mert az egyházban is ott van „a világ”, mely hajlamos arra, hogy a fiatalokat imádjá.

Amikor megláttam, hogy a hirdetések előírják, hogy az alkalmazott lelkész legyen ötven éven aluli, hogy gyakoroljam a lelkészi kötelességemet, megfeddtem és megdorgáltam ezeket a testvéreket. Elmondtam nekik, hogy Isten azért nem tud nekik másik lelkészt adni, mert azt a pásztor szánta nekik, aki talán éppen ötvenkét éves. Ez az álláshirdetés igencsak testi és bibliátlan, mint amilyen azoknak a viselkedése volt egykor, akik megvetették a fiatal Timóteus személyét. Pál és Timóteus könnyen panaszt tehetnének egy világi munkahelyen az esélyegyenlőtlenség okán, de nehezen találnának jogorvoslatot a gyülekezeti visszaélések esetére. Az egyetlen esélyük, ha magához Istenhez apellálnak, és ez egyben a legjobb, amit tehetnek! Képzeljük el, ha például Jézus nem kezdhetne volna el a szolgálatát, amíg nem volt ötvenéves, vagy épp azért, mert már elmúlt húszéves! Ebből is láthatjuk, hogy miért akkor jött el az időnek teljessége, és nem a mai korban.

Kedves testvérem, aki a szolgálatod során váltál áldozattá az életkori megkülönböztetésnek, azt mondom neked, ne hagyd abba a kritika miatt a prédikálást vagy a tanítást vagy bármilyen más szolgálatot! Isten szereti a hűséget, és ezzel is próbára teszi a jellemedet. Légy szabad az emberi befolyástól! Elvégre is, a próféták, Jézus és az apostolok nem a fennálló intézményeknek köszönhették elhívásukat, és nem koruk népszerű elképzeléseihez kellett idomulniuk elsősorban. Tudd meg, ha Istennek akarsz szolgálni, a részvételeddel nemcsak a helyi gyülekezethez csatlakozol, hanem az időben előtted járó szentek népes táborához is!

Minden olyan testvért, aki hátrányos megkülönböztetésre készítet másokat, és olyan feltételekre vagy képességekre irányítja a szolgálók figyelmét, melyek nem szerepelnek az 1Tim 3-ban vagy más szentírási szakaszokban,

elsősorban önmaga felülvizsgálatára szólítanék fel! Amikor majd megállunk a Főpásztor előtt a napoknak végén, nehéz lesz megmagyarázni, hogy azokat a férfiakat, akiket Isten küldött a szolgálatba, miért utasítottuk el az egyéni ízlésünk vagy előítéleteink miatt. Talán ez az egyik oka annak, hogy sok gyülekezet a lelki halál állapota felé tart. A mi felelősségünk, hogy megmutassuk, annak tudatában élünk, hogy közelebb van az Úr Jézus Krisztus eljövetele, mint valaha. Maranatha!

***

Egy képzeletbeli groteszk levél, melynek

*Feladója: Első Keresztyén Gyülekezet, Antiókhia, Szíria
Címzettje: Tárzusi Pál*

Kedves Pál Testvér!

Megkaptuk mellékelt pályázati anyagát a külmisziós szolgálatra való jelentkezésével együtt. Gyülekezeti bizottságunk figyelembe vette képesítéseit és képességeit, és alaposan megvizsgálta azokat. Ezúton értesítjük állásfoglalásunkról, melynek értelmében nem tudjuk önt külföldi misszióba küldeni, az alábbi okok miatt:

1. Tudomásunkra jutott, hogy a gyülekezeti szolgálat mellett meg kívánja tartani világi hivatását is. A sátrak készítésére fordított idő pedig bizonyára a lelki szolgálat rovására megy. Úgy tűnik, nincs még tapasztalata azon a téren, hogy az Úrra bízva a megélhetésének gondjait. El kellene végre döntenie, hogy teljes időben prédikál, vagy továbbra is a szakmáját űzi!

2. Az ön eddigi viselkedése már eddig is sok felháborodást váltott ki a vezető testvérekből. Mint megtudtuk, egy alkalommal nyilvánosan elítélte dr. Simon Péter PhD munkatársunk viselkedését, akinek tekintélyét önnel ellentétben mindenki elismeri. Azt is hallottuk, hogy vezető testvérek tanításainak megcáfolása miatt egy különleges tanácsülést kellett összehívni Jeruzsálemben, hogy meg lehessen akadályozni a meghasonlást az egyházban. Hová vezet az ilyen radikalizmus? A saját érdekében kérem, hogy olvassa el az általam mellékelt Daius Carnegus „Hogyan nyerjünk befolyást zsidók és görögök között” című könyv egyik dedikált példányát.

3. Ön következetesen meggyőzni igyekezett érett hívő, zsidó testvéreket, szinte minden városban bujtogatta őket, pedig ők egyszerűen csak bátorítani szerették volna a megtért pogányokat, hogy a hagyománynak megfelelően körülmetélkedjenek. Pál testvér, önnek is tudnia kell, hogy ezek az emberek egy olyan kultúra tanult bölcsei, ahol igen nagy jelentősége van az ősi gyökereknek és a történelmi hitnek. És ami még fontosabb, ezek a férfiak jelentős befolyással bírnak a zsinagógákban. Nem lehet misszionárius az, aki a kölcsönös párbeszéd helyett barátságtalan és kategorikus kijelentéseket tesz más vallások képviselőivel szemben.

4. Tanulmányainak ellenőrzése során felfedeztük, hogy mindössze hároméves bibliaoktatást kapott Arábiában.

Azonban ezt az arab iskolát nem hagyta jóvá semmilyen akkreditációs testület!

5. Saját maga is elismerte, hogy képzetlen szónok. Pál testvér, hamarosan rá fog jönni, hogy az emberek finom előadásmódot várnak el Isten hírnökeiktől, és a szónoki kiválóság legmagasabb szintje elengedhetetlen a szószéken! A sátrak készítése helyett azt ajánljuk, hogy az ókori szónoklat-tan tanulmányozásával töltsze az idejét. Saját levelezéseiből az derül ki, hogy igen sok időt áldoz keresztényen szórványcsoporthoz, amelyek házaknál gyülekeznek. Őszintén szólva, nem igazán hisszük, hogy az ilyen levelezések jelentős sikerre vezetnének. Javasoljuk, hogy tegye félre az írószerszámaikat, és ehelyett egy tükör előtt gyakorolja a megfelelő kézmozdulatokat és arckifejezéseket, közben próbáljon ki különböző hangmodulációkat is, naponta több órán át.

6. Az a hír járja önről, hogy egy alkalommal egy mérges kígyó segítségével ejtette ámulatba utazótársait. Természetesen nem ismerhetünk minden részletet az epizódról, de az effajta hírverés nem használ Krisztus és az Egyház ügyének.

7. Tudomásunkra jutott az is, hogy Pál testvér igen gyakran emlegeti „Isten erejét” és „a Lélek ajándékait” valamint a „nyelveken szólást”. Észrevehetné, hogy az ilyen jellegű tanítás megbotránkoztatja a finom lelkű embereket, és vonzza a csöcseléket. Ehelyett azt is elismeri, hogy „jobban szól nyelveken, mint bárki más” ráadásul kívánatosnak tartja, hogy a gyülekezetben a prófétálás mellett szóljanak nyelveken is! Ez olyan szinten felháborító, hogy azt kell mondanunk, tartsa meg ezeket a személyes tapasztalatait magának! Nem szeretné megosztani a gyülekezetet? Ez esetben jobban tenné, ha kerülné az olyan alkalmakat, ahol Istent ilyen megbotránkoztató formában imádják!

8. Felkeltette figyelmünket, hogy ön kézzel a kapott elhívást a missziós szolgálatra Antiókiában, egy bizonyos prófétai üzenet hatására, amikor sem az apostolok, sem az előjáró testvérek nem voltak jelen, hogy elvégezhetnék volna a felszentelését az előírt módon. Saját érdekében megkérjük, hogy az ilyen „titokzatos dolgairól” senkinek ne meséljen! Miért nem tud hozzánk hasonlóan konzervatívabb lenni?

9. Testvérünk személyi anyagából kitűnik, hogy több alkalommal volt börtönben, különböző helyeken. Ha ez igaz, akkor ön rossz fényt vet a keresztény egyház tagjaira, nem tesz eleget a magas szintű polgári felelősségtudatnak. Attól tartunk, hogy kárt okozna egyházunk hírnevének, ha olyan ember képviselne minket a világban, aki túl sok időt töltött mindenféle börtönökben... Őszintén szólva, Pál testvér, komolyan kétséges, hogyan lehetett volna ön ártatlan, miközben a bíróság oly sok esetben tévedett volna?!

10. Úgy tűnik, hogy ön hajlamos a lázításra, kedves Pál. Néhány üzletember Efézusból levelet írt nekünk, miszerint ön volt az oka egyik komoly anyagi veszteségüknek. Sőt mi több, a tömegeket is erőszakos tettekre készítette az ő kárukra. Meg kell tanulnia, hogy a jövőben hogyan ápoljon barátságot befolyásos emberekkel.

11. Hallottunk önről néhány érdekes történetet „a damaszkuszi városfalon egy kosárban” valamint „a Lystrában túlélt megkövezés” mottóval, illetve tudunk az erőszakos megmozdulásokról, amiket az ön viselkedése idézett elő. Még sosem gondolt arra Pál testvér, hogy békülékenyebb magatartással és kellemesebb beszédmóddal több baráttra tehetne szert? Mi nem szoktunk ilyen hatásvadász módon szolgálni. Ön nem az a fajta misszionárius, akivel szívesen dolgoznánk együtt.

12. Megtudtuk, hogy miután nézeteltérése támadt egy prédikátorral Ciprus szigetén, megengedte magának, hogy a jól ismert héber kiejtésű neve helyett annak pogány változatát használja. Még egy konfliktus, és azután egy névváltoztatás. Ez nem tűnik különösebben szolgálathoz méltó magatartásnak.

13. Saját elmondása szerint azért nem teljesített egy önhöz intézett segélykérést a bithyniai rászoruló ügyében, mert „a Lélek nem engedte”, és inkább egy veszélyes utazást vállalt Troászból Filippibe, melynek egy álom volt az indítéka. Pál testvér, nem gondolhatja komolyan, hogy elfogadunk egy ilyen együgyű magyarázatot a szemmel láthatóan céltalan vándorlásaira!

14. Véleményünk szerint a testvér nem tölt elég hosszú időt az újonnan megalakult gyülekezetekben. Túlságosan hamar magukra hagyja a megtérteket, sokszor anélkül, hogy ott maradna velük egy megbízható lelkész, aki megismertetné velük a szokásos egyházi normákat.

15. Hallottuk azt is, hogy Troászból olyan hosszú meghirdetéseket tartott, hogy egy prédikáció végighallgatása huszonnégy óras figyelmet igényelt, és mindez olyan kimerítő volt, hogy egy alkalommal egy fiatal férfi elaludt, és komolyan megsérült. Ne döbbenjünk meg azon, hogy azt állítja, újraélesztette, vagy inkább feltámasztotta az ifjút a halálból? Micsoda badarság! Nekiünk higgadnak és gyakorlatiasnak kell lenniük az egyházban, nem pedig felfokozott érzelmi állapotúnak! Azt a tanácsot szeretnénk adni önnek, hogy rövidítse le a prédikációit! A tapasztalat szerint a leghosszabb prédikációk esetében is csupán mintegy húsz percig tudja a prédikátor fenn-

Az imádságban megtalálhatja egymást fiatal és idős lelképásztor. Ugandai pásztorok találkozója 2010-ben Kampalában

tartani a hallgatóság figyelmét. A gyülekezet legfőbb igénye ez: „Szólj valami okosat, de minél előbb fejezd is be.”

16. Azt a referenciát kaptuk a testvér saját gyülekezetéből, hogy nem tud kijönni a saját munkatársaival. Személyes okok miatt Márknak – egy ígéretes fiatalembernek, aki az egyik előljáró testvér unokaöccse – be kellett fejeznie a missziós útját annak kellős közepén. Arra is volt példa, hogy ön összeveszett a szelíd, jóindulatú Barnabással. Nos, ezek az emberek jól ismertek Jeruzsálemben. Nem értjük, miért van problémája velük?

17. Hiteles forrásból tudjuk, hogy négy igen népszerű és befolyásos prédikátor, név szerint Diotrefész, Démász, Hyméneusz, és Alexander számára lehetetlen, hogy ott szolgáljanak, ahol ön is jelen van.

18. Abból, amit ön elmondott magáról, az derül ki, hogy isteni kinyilatkoztatásokkal büszkélkedik, vagyis Isten önnek jelentett ki bizonyos „elmondhatatlan titkokat”. Nem gondolja Pál testvér, hogy van valami igazság abban, hogy ha az egyháznak kinyilatkoztatásra van szüksége, akkor ennek a vezető testvéreken keresztül kell megtörténnie, és csak akkor szabad a gyülekezeti tagok tudomására hozni, miután az előljáró testvérek megvitatták egymás között?!

19. Ön túl nagy hangsúlyt helyez a „Krisztus második eljövételének” dogmájára. A Thesszalonikai leveleiben szinte teljes egészében ezzel a témával foglalkozik. Javasoljuk, hogy ismertesse az egyházi dogmákat a maguk fontossági sorrendjében!

20. Egy a közelmúltban elhangzott prédikációjában azt mondta, hogy „nincs semmi másban dicsekedése, csak Krisztus keresztjében.” Ez számunkra egyet jelent azzal, hogy ön megveti a dicső múlt legszentebb örökségét, az összes felekezeti hitvallást és kátét, beleértve az Egyházak Világtanácsának elveit.

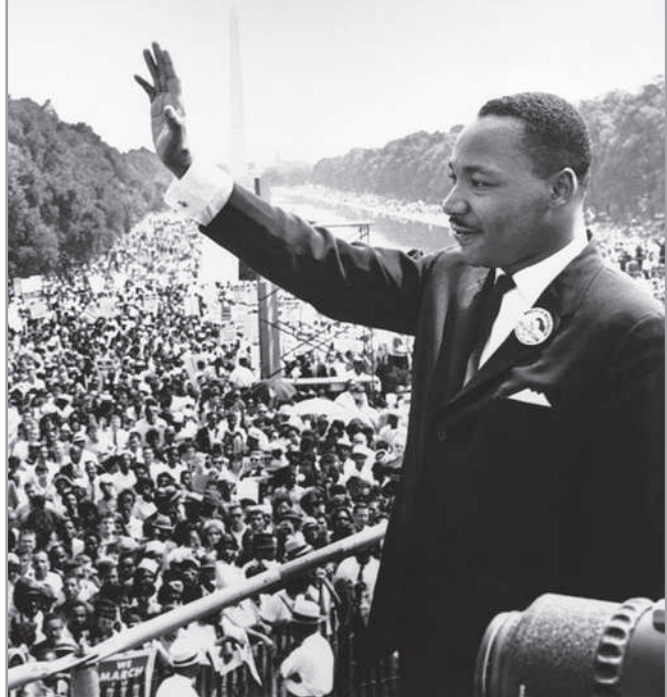
21. Végül, ami számunkra a legaggasztóbb, hogy ön apostolnak vallja magát. Ha ez igaz lenne, akkor mi miért nem hallottunk erről a megfelelő, hiteles csatornákon keresztül? Hogyan lehetne valaki utólag apostol, amikor az utolsó apostolt már jóval korábban megválasztották Jeruzsálemben? Mivel mi egy szilárdan megalapozott felekezet vagyunk, miért tartaná szükségesnek Isten a továbbiakban az apostolság lelki ajándékát?

Láthatja, kedves Pál, hogy egy igen részletes vizsgálat elvégzésére méltattuk hozzánk benyújtott kérelmét. Minden jel arra mutat, hogy ön a legalkalmatlanabb jelölt erre a szolgálatra, akit valaha láttunk. Ezért testvéri szeretettel ajánljuk, hogy keressen egy gyülekezetet, ahol össze tudja egyeztetni a hivatását a bibliamunkával, és a továbbiakban példás magaviselet tanúsítása esetén a hitbeli tapasztalatait vasárnapi iskolai tanítóként kamatoztathatja majd. Reméljük, ezúton sikerült megóvnunk attól, hogy elkövesse élete legnagyobb hibáját...

Üdvözlettel: J. Flaminius Dufious intézményvezető

Ford. Jeviczky Andrea

Legyenek nagy álmaid!

Nem „átlagos” szolgálatra lettél teremtve. A Biblia azt tanítja, hogy minden egyes ember kiválóságra lett megalkotva. Miért? Mert minden ember páratlan a maga nemében.

Sok pásztor célok és álmok nélkül próbál meg átévikélni a szolgálatán. Együtt sodródnak a tömeggel, és megelégszenek a közepszerűséggel.

De Isten ennél sokkal többre teremtett. Szükséged van egy olyan álomra, ami elég nagy ahhoz, hogy megvalósításában teljesen Istentől függj. Ha Isten nélkül is meg tudod csinálni, akkor az nem elég nagy.

Ez az, amit szeretek Jabécban. Nem sokat tudunk róla – de azt tudjuk, hogy az átlagos emberek fölött állt. Az 1Kronikák első 9 fejezete csupa nemzetségtáblázatból áll, több mint 600 névvel. Közülük Jabéc az egyetlen, akit Isten kiemel.

Miért? Mert Jabécnak volt egy álma.

Mindössze két vers szól róla a Bibliában, amely elmondja, hogy Jabéc imádkozott: „Bárcsak nagyon megáldanád engem, és kiszélesítenéd határomat, és velem lennél!”

Amíg Jabéc barátai megelégedtek közepszerű életükkel, addig ő azt kérte Istentől, hogy áldja meg és terjessze ki felségterületét, mert nem akar átlagos életet élni.

Amíg a látóhatárod szélesedik – amíg új kihívásokra válaszolsz, álmokat álmodsz és elhiszed, hogy Isten nagyobb dolgokat is tehet az eddigieknél –, addig egészséges vagy.

Ha a szolgálatodból hiányoznak a nagy kihívások, akkor most szerezz egyet! Az élet kihívások és ambíció nélkül unalmas. Kell hogy legyenek nagy álmaid.

A szolgálatod betöltéséhez egy Isten-léptékű álomra van szükséged.

(Rick Warren)

Ford. Filemon Zsolt